ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΕΤΗΣΙΑ . . . . . ΔΡ. 72.000
ΕΞΑΜΗΝΟΣ . . . . . » 36.000
ΤΡΙΜΗΝΟΣ . . . . . » 18.000

ΠΑΝΤΟΙΗΙ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΙΣ
ΔΙ' ΙΔΙΑΙΤΕΡΑΣ ΣΥΜΦΩΝΙΑΣ

ΝΕΟΛΟΓΟΣ ΠΑΤΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΕΤΗΣΙΑ . . . . . Στερλίναι 10
ΕΞΑΜΗΝΟΣ . . . . . » 5
ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ . . . . . Δολλάρια 200

ΠΡΟΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ
ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΤΟΣ ΝΒ — Ἀριθμός φύλλου 533 | ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΑΚΑΡΗ 193 — ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 25-93 | ΠΑΤΡΑΙ Κυριακὴ 21 Ἀπριλίου 1946

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Ἡ Ἀνθρωπότης, παλαίουσα πρὸς μυρίας δυσχερείας, ὑψώνει σήμερον ἐκέτιδας τὰς χεῖρας πρὸς τὸν Θεὸν τῆς Ἀγάπης, τὸ εἰρηνικὸν δίδαγμα τοῦ ὁποίου ἠμπορεῖ νὰ τὴν ὁδηγήσῃ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας... Τὰ βλέμματά της, ἐκστατικὰ ἀπὸ τὴν λάμψιν τοῦ ἀνυπερβλήτου θαύματος, προσπαθοῦν νὰ συλλάβουν τὸ θεῖον ὅραμα τῆς Ἀναστάσεως καὶ ἀναζητοῦν, ἐκεῖ, κάπου κοντὰ εἰς ἕνα ἀνεωγμένον μνημεῖον, τὸν Κύριον, ὁ ὁποῖος γνωρίζει νὰ ἀπαλύνῃ τὸν πόνον, νὰ δαμάζῃ τὸν σάλον τῶν παθῶν, νὰ ἐνσταλάζῃ εἰς τὰς ψυχάς, μαζὶ μὲ τὴν παρηγορίαν, τὴν ἐλπίδα, νὰ χειραγωγῇ πρὸς τὴν ἀνόρθωσιν τὴν ἠθικήν.

Καὶ ἔχουν ἤδη τόσην ἀνάγκην οἱ λαοὶ τῆς ὑπερτάτης τονώσεως, τὴν ὁποίαν παρέχει τὸ μέγα κήρυγμα τῆς Ἀναστάσεως... Ἡ δαρεῖα πλάκα μόλις ἔχει κυλίσει καὶ ἀπὸ τὸ ἰδικόν των τάφον, τάφον ἀπέραντον, εἰς τὸν ὁποῖον ἕνας πρωτοφανοῦς σφοδρότητος πόλεμος ἐβύθισε καὶ παρ' ὀλίγον νὰ νεκρώσῃ κάθε ἀκμὴν πνευματικὴν καὶ κάθε κάλλος ἰδεαλισμοῦ. Καὶ ἐνῷ ἡ πνοὴ τῆς ζωῆς διαχύνεται καὶ πάλιν ἐκεῖ, ὅπου ἐπεκράτει ἡ παγερότης τοῦ θανάτου, οἱ λαοὶ αὐτοί, ἀναζητοῦν ἀγωνιωδῶς τὴν πορείαν των.

Πρὸς αὐτὴν τίποτε δὲν ἠμπορεῖ νὰ φέρῃ ἀσφαλέστερον ἀπὸ τὸ ἀσυλλήπτως δραματικὸν καὶ ἀσυλλήπτως αἰσιόδοξον πνεῦμα τῆς Ἐγέρσεως τοῦ Θεανθρώπου. Ὁ συμβολισμός της εἶναι αὐτὸς ὁ συμβολισμὸς τῆς ζωῆς. Καὶ τὸ νόημά της αὐτὸ τὸ νόημα τοῦ ἀνθρωπίνου μέλλοντος. Ἡ Ἀνθρωπότης, ἀσπαίρουσα ἀκόμη ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν τοῦ προσφάτου της δράματος, ἂς τὸ ἐγκολπωθῇ. Ἂς τὸ κάμῃ ἔμβλημα τῆς γιγαντιαίας προσπαθείας, ποὺ ἔχει νὰ ἀντιμετωπίσῃ. Καὶ μὲ τὴν γαλήνην, τὴν ὁποίαν σκορπίζει ἡ γλυκυτάτη μορφὴ τοῦ ἀναστάντος Θεοῦ, ἀντλοῦσα δίδαγμα καὶ θάρρος καὶ πίστιν ἀπὸ τὸ κενὸν Του μνημεῖον, φωτιζομένη ἀπὸ τὴν ἀνταύγειαν τοῦ ἀνεσπέρου φωτός Του, ἂς προχωρήσῃ πρὸς τὴν ἰδικήν της ἀνάστασιν, πρὸς τὴν ἀρετὴν καὶ τὸ ἠθικὸν μεγαλεῖον.

ΔΥΣΧΕΡΕΣ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΩΝ ΤΕΣΣΑΡΩΝ

ΑΙ ΣΟΒΙΕΤΙΚΑΙ ΕΠΙΔΙΩΞΕΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΓΓΥΣ ΑΝΑΤΟΛΗΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΜΕΣΟΓΕΙΟΝ

Ἐξ ἀφορμῆς τῆς μελετωμένης ἀναδολῆς τῆς Διασκέψεως τῆς Εἰρήνης, ἡ ἐγκριτος πολιτικὴ ἐπιθεώρησις τοῦ Λονδίνου «Χρόνος καὶ Παλίρροια» δημοσιεύει εἰς ἰσοδυναμοῦν τεῦχος τῆς τὸ ἑξῆς διαρυθμίζοντα ἄρθρον ἐπὶ τῶν καθηκόντων, τὰ ὁποῖα προβάλλουν ἐνώπιον τῶν ὑπουργῶν τῶν Ἐξωτερικῶν κατὰ τὴν ἐν Παρισίοις συνάντησίν των τὴν προσεχῆ Πέμπτην, ὅπου τὸ πρῶτον τῶν ἀπωτέρων Σοβιετικῶν ἐπιδιώξεων εἰς τὴν Ἐγγὺς Ἀνατολὴν καὶ τὴν ἀνατολικὴν Μεσόγειον:

Ἡ συνάντησις τῶν ὑπουργῶν τῶν Ἐξωτερικῶν τῶν τεσσάρων Μεγάλων Δυνάμεων εἰς Παρισίους τὴν 25ην Ἀπριλίου θὰ ἔχῃ πιθανῶς μεγαλυτέραν σημασίαν ἀπὸ τὴν ἁπλῆν ἄρσιν τῆς αὐλαίας διὰ τὴν ἐπικειμένην Διάσκεψιν τῆς Εἰρήνης, ἐὰν πράγματι δὲν ἀποδειχθῇ ἀποφασιστικὴ καὶ ἀπὸ αὐτὴν ταύτην τὴν ἀναβαλλομένην Διάσκεψιν τῆς Εἰρήνης, ὅταν τελικῶς αὕτη συγκροτηθῇ.

Ὁ κυριώτερος σκοπὸς τῆς συναντήσεως τῶν ὑπουργῶν τῶν Ἐξωτερικῶν εἶναι ἡ κατάστρωσις τῶν συνθηκῶν εἰρήνης μὲ τὴν Ἰταλίαν, τὴν Οὐγγαρίαν, τὴν Βουλγαρίαν, τὴν Ρουμανίαν, τὴν Φινλανδίαν. Οἱ ἀναπληρωταὶ τῶν ὑπουργῶν τῶν Ἐξωτερικῶν ἀπησχολοῦν τὸ μέχρι τοῦδε νὰ καταστρώσουν τὰς συνθήκας αὐτὰς εἰς τὸ Λονδῖνον, ἀπὸ τῶν ἀρχῶν ἀκόμη τοῦ Ἰανουαρίου. Ἀλλ' οὐδεμία συμφωνία φαίνεται ὅτι ἐπραγματοποιήθη μέχρι τοῦδε. Κατέστη πολὺ φανερὸν ὅτι οἱ ἀναπληρωταὶ δὲν κατορθώσουν νὰ συμφωνήσουν οὔτε εἰς ζητήματα ἀγῶν, οὔτε εἰς σημαντικώτερον πρακτικὸν τι πρόβλημα. Καὶ ὁ κ. Μπέβιν, ἐπιδιώκων νὰ ἐπιλύσῃ τὸ ἀδιέξοδον, ἐπρότεινε τὴν συνάντησιν τῶν ὑπουργῶν τῶν Ἐξωτερικῶν.

Εἶναι ἀκόμη ἐξαιρετικὰ ἀμφισβητήσιμον ἐὰν δυνατολογεῖται ἐλπὶς τις ὅτι μία τοιαύτη συμφιλίωσις τῶν ἀντικειμένων προσωπικοτήτων θὰ ἐξέλθῃ τὸν ὁρθὸν τρόπον ὑπὸ τὸν συμβιβασμὸν τῶν διεστηκότων ἀπόψεων. Εἰς τὸ Λονδῖνον ἐκφράζονται ἀπροκαλύπτως φόβοι ὅτι, ἐὰν τὸ Συμβούλιον τῶν ὑπουργῶν τῶν Ἐξωτερικῶν καταλήξῃ εἰς ὡρισμένην συμφωνίαν, αὕτη θὰ εἶναι ἁπλῆς ἀπροσποιήτου καὶ θὰ στηριχθῇ εἰς ἀπαθῆ βάσιν, ὅπως αἱ συμφωνίαι τῆς Τεχεράνης, τῆς Γιάλτας, τοῦ Πότσδαμ καὶ τῆς Μόσχας, καὶ ἡ Διάσκεψις τῆς Εἰρήνης μὴ δυναμένη νὰ πράξῃ ἄλλο, θὰ ἀναβληθῇ νὰ τὴν προσκομίσῃ. Μὲ ἄλλας λέξεις, φαίνεται ὅτι ὑπάρχει ἀκόμη ὁ κίνδυνος νὰ ἀναγκασθῇ ἡ πρόσκλησις τῆς πάσης θυσίας κατ' ἀποκλεισμοῦ τῆς εἰρηνοποιΐας.

Πολλὰ ἀποσπάσματα ἀπὸ τὴν ἐν προκειμένῳ σκέψιν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἐὰν ἀληθῶς θὰ τηρήσουν στὴν θεωρίαν γενικῶς ἔναντι τῶν προβλημάτων, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν σήμερον ἐν Ἑλλάδι ἀπὸ βορρᾶ ἀκμῆς.

Τὸ πρόβλημα τῶν συνόρων, ἡ ἀκόμη τῆς οἰκονομικῆς διαφθορᾶς τῆς Εὐρώπης, δὲν θὰ ἦτο τάχιστα διαγεφές, ἐὰν ἐπιτυγχάνετο ὅτι ἡ Βόννη δύναται νὰ ἐπιβεβαιωθῇ γενικῶς ἀλαλητικωτάτη. Ἀλλ' εἶναι ἡ ἀγελλαίος πτέρνα τοῦ ζητήματος καὶ ἡ θεμελιώδης ἀκμή, ποὺ χωρίζει τὴν Ἀνατολὴν ἀπὸ τὴν Δύσιν.

Ὑπὸ τὰς ἰσχυούσας σήμερον συνθήκας, ἡ ἀναδολὴ τῆς γενικῆς Διασκέψεως τῆς Εἰρήνης, ἡ ὁποία εἶχε καθορισθῆ διὰ τὴν 1ην Μαΐου, δὲν ἐκπλήσσει κανένα. Ἀλλὰ δὲν ἠμποροῦμεν παιδὰ νὰ ἀνησυχήσωμεν, βλέποντες νὰ ὠθοῦμεθα πρὸς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς δυναμικῆς πολιτικῆς τῶν Μεγάλων Δυνάμεων, πα λινδρομοῦντες ἀπὸ τὰ πρῶτα ἐκεῖνα κάπως ἔντονα βήματα τοῦ ΟΗΕ πρὸς μίαν εὐρυτέραν διεθνῆ συνεργασίαν. Πολλὰ ἀπὸ τὰ 21 Κράτη ποὺ πρόκειται νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν Διάσκεψιν τῆς Εἰρήνης, μικρὰν θὰ ἔχουν ἐνδεχομένως ἐξαφάλλειν εἰς τὴν ἀξιωσιν των ὅπως προστατευθοῦν εἰς τὸ μέλλον τοῦ κόσμου δὲν περιφρουρεῖται, ὅπως διελαλεῖτο κάποτε, ὅταν τοῦτο ἀναπτύσσεται εἰς χεῖρας διαφωνουσῶν Μεγάλων Δυνάμεων.

Ἡ ἐπίσημος ἐνδοχή, ἡ ὁποία δίδεται διὰ τὴν ἀποτυχίαν τῶν ἀνακπληρωτῶν τῶν ὑπουργῶν τῶν Ἐξωτερικῶν εἰς τὴν συμπλήρωσιν τοῦ σχεδίου τῶν συνθηκῶν εἰρήνης, εἶναι ὅτι δὲν κατώρθωσαν νὰ διαπραγματευθοῦν ἐπὶ ἀπαρκῶς ὑψηλοῦ ἐπιπέδου καὶ ὅτι ἡ τελικὴ συμφωνία μεταξὺ τῶν τεσσάρων Δυνάμεων θὰ διευκολυνθῇ ὅταν αἱ διαπραγματεύσεις διεξαχθοῦν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ νοῦς ἰδίους τοὺς ὑπουργοὺς τῶν Ἐξωτερικῶν.

Ἐν τοσούτῳ, αἱ ὑφιστάμεναι διαφωνίαι εἶναι ἀφ' ἑαυτῶν ἀρκετὰ μεγάλαι καὶ δυσκόλως πεῖθον, ὥστε αἱ ἐν προκειμένῳ προσπάθειαι τῶν ὑπουργῶν τῶν Ἐξωτερικῶν νὰ κριθοῦν μὲ πολλὴν αἰσιοδοξίαν. Πράγματι, ὑφίστανται πάντοτε αἱ συνήθεις βασικαὶ διαφοραὶ μεταξὺ τῆς Σοβιετικῆς ἀπόψεως καὶ τῶν ἀπόψεων τῶν ἄλλων τριῶν Συμμάχων.

Εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς Ἰταλίας, ἀδιέξοδον ἐσημειώθη εἰς τὰ ζητήματα τῶν πρώην Ἰταλικῶν ἀποικιῶν κατὰ ἀπαιτουμένων. Ἡ Ἀγγλία καὶ αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ συμφωνήσουν εἰς τὰς ἀξιώσεις τῆς Ρωσσικῆς ἀξιώσεις ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῶν ἀποικιακῶν κτημάτων ἢ εἰς τὴν ἐπιμονὴν τῆς Σοβιετικῆς Κυβερνήσεως, ὅπως ἡ Ἑλλὰς πληρώσῃ 100.000.000 δολλάρια εἰς τὴν Ρωσσίαν ὑπὸ τύπον ἐπανορθώσεων καὶ ἄλλα 200.000.000 δολλάρια εἰς τὴν Γιουγκοσλαυίαν καὶ τὴν Ἀλβανίαν.

Ἀνέκυψε νὰ καταλήξουν εἰς συμφωνίαν ἐπὶ τῶν δύο αὐτῶν ζητημάτων, οἱ ἀναπληρωταὶ ὑπουργοὶ ἀπεφάσισαν ν' ἀγγελθῇ ἐν συνεχείᾳ μὲ τοὺς συμμετοχικοὺς βρόγχους τῆς συνθήκης, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ἀντιμετώπισαν πάλιν τὰς αὐτὰς δυσχερείας, ἰδίᾳ λόγῳ τῆς Ρωσσικῆς ἀξιώσεως ὅπως τὸ ἓν τρίτον τοῦ Ἰταλικοῦ στόλου παραδοθῇ εἰς τὸν Ἐρυθρὸν στόλον.

Αἱ συνθῆκαι εἰρήνης μὲ τὴν Οὐγγαρίαν, τὴν Ρουμανίαν καὶ τὴν Βουλγαρίαν παρουσιάζουν ἀκριβῶς ἀνάλογον βλάβης δυσχερείας, ἰδίᾳ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς προνομιούχου θέσεως, τὴν ὁποίαν ἡ Σοβιετικὴ Κυβέρνησις διεκδικεῖ ὅπου ἔκριθῆ εἰς τὰς ἐν λόγῳ χώρας. Ἡ περίπτωσις τῆς Βουλγαρίας παρουσιάζει ἰδιαίτερα ἀκμὴν περισσότερον ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι, κατόπιν τῆς ἀρνήσεως τῆς Βουλγαρικῆς Κυβερνήσεως νὰ διαμείνῃ τὴν ὅλην της εἰς ἀπαγορεύσεις τῆς συμμαχίας τῆς Μόσχας, δὲν ἔχει ἀκόμη ἀναγνωρισθῆ ὡς νόμιμος ἀπὸ τὴν Μεγάλην Βρετανίαν καὶ τὰς Ἡνωμ. Πολιτείας.

Ὀπισθεν ὅλων αὐτῶν τῶν λεπτομερειῶν ἀπόψεων εὑρίσκει κανεὶς τὴν ——ο Συνέχεια εἰς τὴν ἄνω σελίδα

ΠΑΣΧΑΛΙΝΑ

Ο ΚΟΚΚΟΡΑΣ

Τ. ΜΩΡΑΪΤΙΝΗ

Ὁ κὺρ Ἀποστόλης δὲν ἐπῆρε ἐφέτος ἀρνί. Δὲν ἔβγαιναν τὰ λεπτά. Τὰ λογάριασε ἔτσι, τὰ λογάριασε ἀλλοιῶς δὲν ἔφτανε σὲ καμμιὰ λύση. Ἔτσι ἀπεφάσισε νὰ ἀφήσῃ τὸν μανιαβικὸ κόκκορα ποὺ εἶχε ἀπομείνει στὸ κοτέτσι του. Ἦταν ἕνας κόκκορας θηριὸ ἀλλὰ λίγο γέρος ὁ καϋμένος. Ἡ σφαγή του, ὅμως, δὲν θὰ ἔβγαζε μόνο ἀπὸ μιὰ ἀμηχανία τὸν κὺρ Ἀποστόλη, ἀλλὰ θὰ εὐχαριστοῦσε ἰδιαιτέρως καὶ τὸσους περιφήμους, οἱ ὁποῖοι ἦταν ἀδύνατον νὰ ἠσυχάσουν ἀπὸ τὰ ξεφωνητά του στὶς τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυκτα. Ἦταν καὶ αὐτὸς ὅπως ὅλοι οἱ πετεινοὶ μετεωρολόγος καὶ ἐπόμενον ὅτι εἶχε ὑποχρέωσι νὰ ἀνεβαίνῃ ὑψηλὰ εἰς τὸν ἀριθμῶνα καὶ νὰ ἀναμετρεῖ εἰς τὸν ἀέρα... μὲ ὀξεῖαν κραυγὴ τὸ καθημερινὸ μετεωρολογικὸ δελτίον. Πολλὲς φορὲς ὁ κὺρ Ἀποστόλης ἐπιάσθη νὰ τὸν στείλῃ στὸ φοῦρνο, ἀλλὰ κάτι τὸν κρατοῦσε, ὅτι βέβαια ὁ σεβασμὸς πρὸς τὴν... ἐπιστημονικὴ του ἀξίαν. Δὲν ἤξερε κι' αὐτὸς καλὰ—καλὰ γιατί ἔτρεφε μίαν ἀδυναμίαν ἀναπόφευκτον πρὸς τὸν φλύαρον αὐτὸν κόκκορα ποὺ ὅπως εἶπαν ἐνωρίτερα ἀπὸ τὰ μεσάνυκτα νὰ εἰδοποιῇ ὅλη τὴ συνοικία πὼς ἡ ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου. Ἦταν ἀνάγκη ὅτι βέβαια. Ὁ ἥλιος ἢ οὔτως ἢ ἄλλως θὰ ἐνεφανίζετο εἰς τὸν ὁρίζοντα, παρὰ βέ τῆς ὥρας τοῦ... σπανίου αὐτοῦ φαινομένου ἠμπόδιζαν ὅλοι οἱ ἡμερδεῖκται. Ἀλλὰ ὁ ἀστρονόμος πετεινὸς, ποὺ εἶχε καὶ μίαν σπανίαν ἐρευνοκοπαιδιαν μόρφωσιν διότι σ' αὐτὸν εἶχαν φορτώσει τὴς γνώσεις τοῦ ὅλοι οἱ μαθηταὶ τῶν σχολείων, ἐπίστευε ὅτι ἄνευ αὐτοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος καὶ νὰ ἀπέλθῃ ἡ νύξ. Αὐτὰ κι' αὐτὰ ἔκαναν τὸν κὺρ Ἀποστόλη νὰ πάῃ τὴ μεγάλη ἀπόφασι. Καὶ τὴν ἀπόφασι αὐτὴ τὴν ἔπῃρε τὴ Δευτέρα, ποὺ εἶχε καὶ μιὰ σοβαρὴ διπαιολογία, ὅτι δὲν ἔφταναν τὰ λεπτὰ του γιὰ τὸ ἀρνί. Ἔτσι ὁ σοφὸς κόκκορας ὡδηγήθη στὸ πλυσταριὸ καὶ ἐξετελέσθη. Δὲν ἦταν ὅμως σκετὸ ἕνας μέτριος βιλοῦρος κοκός, μία προσωπικότης τοῦ ἀρνιθῶνος νὰ κηδευθῇ ὅπως ἕνας κοτὺς θνητός. Δι' αὐτὸ ὁ καλὸς ὁ κὺρ Ἀποστόλης διὰ νὰ τοῦ ἀποδώσῃ τιμὴς ἐκάλεσεν εἰς τὸ γεῦμα καὶ τὸν κὺρ Ἀναστάσην, τὸν γείτονά του.

Ὁ κὺρ Ἀναστάσης ἤξερε τὴν ἀγάπη ποὺ ἔτρεφε στὸν πετρωτὸν τοῦ σύνοικον ὁ κὺρ Ἀποστόλης καὶ ἀπόφασε πῶς ἔφθασε στὴν ἀπόφασι νὰ τὸν ἀποκαλέσῃ.

— Μὴν τὰ ρωτᾶς, τοῦ εἶπεν ὁ κὺρ Ἀποστόλης, ἐνῷ ἐμείραζε τὰ ταμάχια τοῦ καλοψημένου κόκκορα, μοῦ κόστισε πολὺ αὐτὴ ἡ ἱστορία.

— Τὸ φαντάζομαι.

— Καὶ ξέρεις γιατί;γιατί αὐτὸ τὸ πουλὶ ἦταν λίγο μυστήριο. Δὲν ἐμιλοῦσε μὲ κανένα πετεινό. Περπατοῦσε διαφορετικά, λαλοῦσε διαφορετικὰ καὶ ἔπαιρνε κάτι πόζες καὶ κάτι στάσεις σὰν νὰ ἦταν κάποιο ἰδιό πουλί.

Ἐπιγράβη ὀλίγον λεπτὸν σιγὴ εἰς μνήμην τοῦ σφαγιασθέντος, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ μπορέσῃ ὁ κὺρ Ἀναστάσης νὰ μαστήσῃ τὸ κομμάτι ποὺ τοῦ σφύριξε ὁ κὺρ Ἀποστόλης.

— Πολὺ γέκιος ἦταν ὁ κακομοίρης, εἶπε τέλος ὁ κὺρ Ἀναστάσης.

— Ἔ, ναί, ἦταν λίγο μεγάλος, ἀλλὰ τρώγεται.

Καὶ σὲ λίγο ἐπρόσθεσε μὲ μιὰ ἔκφρασι λύπης:

— Δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν σφάξω, σοῦ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

"ΙΔΙΟΣ ΚΙ' ΑΠΑΡΑΛΛΑΚΤΟΣ"

ΤΟΥ κ. ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΛΑ

Ἦτανε κομμάτι παράξενος αὐτὸς ὁ φίλος μου : Κεφαλωνίτης μὲ λόξες, ὅπως ὅλοι οἱ πατριῶτες του. Ἄμα τοῦ μίλαγε, τὸν πέρναγες γιὰ τρελλό. Εἶχε μιὰ βαθειὰ λογική, μὰ τὴν ἔχανες ἀξαφνα σ' ἕνα φρενήρη καλπασμό, μέσα σ' ἑτερόκλιτες ἔννοιες...

Μὰ στὴν πράξη δὲν τὸν ἔφτανε κανένας. Ἀπὸ τοὺς πρώτους δικηγόρους, πολιτευτής, ὑπουργὸς μέσα σὲ πολὺ λίγα χρόνια, καμάρι τῶν φίλων του, φόβος τῶν ἐχθρῶν του, παντοδύναμος. Κι' τί εὐχάριστος ἄνθρωπος! Ὅσο τσιγκούνης στὸ ξόδεμα τοῦ χρόνου, ἀκόμα καὶ στὰ δευτερόλεπτα κι' ὅσο ἀξύγωτος ἦταν, ὅταν δούλευε, τόσο κουβαντᾶς, μιλητικὸς κι' ἀνοιχτόκαρδος, τὶς ἄλλες ὧρες, μὲ τὸν κόσμο.

Ζωηρός, εὔθυμος, χωρατατζῆς, παραμυθᾶς, γεμάτος ζεστὸ διαφέρον γιὰ ὅλα τὰ πρόσωπα, ὅλα τὰ πράματα, ὅλες τὶς τέχνες, τὶς κινήσεις, τὶς ἰδέες — μὲ τὰ πασσέβρα τοῦ μυαλοῦ του ἀνοιγμένα παντοῦ. Ἂν ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸ κεφὶ τὸν ζύγωνε κανείς, νὰ τοῦ ζητήσῃ κατὰ λάθος δικηγορικὴ συμβουλή, γινόταν θηρίο. Φούσκωνε, κοκκινίζε, κουτσοφιαζε κι' ἀπαντοῦσε ἀπότομα.

— Στὸ γραφεῖο μου, κύριε! Ἐδῶ δὲν πουλᾶω νομικά! Τἄχω κλειδώσει ἐκεῖ, στὸ συρτάρι μου.

∴∴

Ἡ φιλία μας ἦταν ἀπὸ τὰ νεανικὰ χρόνια! Ἀπὸ τὰ θρανία κι' ἀπὸ τὴ Σχολή. Μὰ εἶχα βαρεθῆ τὸ «ἐμπράγματον» κι' ἀπὸ τὸν τρίτο χρόνο ἀποχαιρέτησα γιὰ πάντα τὸ ρωμαϊκό. Ἐκεῖνος ἠκολούθησε. Κι' αὐτὸ τὸν πρῶτο χωρισμὸ τὸν ἀποτελέσαμε ἢ διοπάλλη.. Χωθήκαμε γιὰ νὰ ξαναβρεθοῦμε ἄντρες, καλὰ σχηματισμένοι πιά. Κάπου-κάπου πήγαινα καὶ τὸν ἔπαιρνα, τὸ βραδάκι.. ἀπ' τὸ γραφεῖο του ὅπου δούλευε μιὰ δυνατὴ δικηγορικούρα, μαθητευόμενος. Ἠξέρεις φορὲς τὸν εἴδατε νὰ τοῦς κάνῃ μάθημα — σχεδὸν πάντα τὸ Ἰδιο! Ἔτι μπορῶ νὰ γίνουν δύο ἄνθρωποι θέλω πάντα φτωχοὶ κι' ἀξιοπρεπεῖς.

∴∴

Αὐτὸ τὸ κίνδυνο μάθημα, τὸ ἀποκτοῦσαν μιὰ φορὰ τὸ χρόνο, σὲ μιὰ ἀποξενῆ τελετή, τὸ ἀπόγευμα τῆς Ἀναστάσεως μετὰ τὴ λειτουργία τῆς Ἀγάπης. Ἔκατσε τὸν Ἰούδα, μέσα στὸ γραφεῖο εἶπα γιατί. Ὁ κόκκορας κάποιος ἦταν ἀπὸ κάποια μεγάλη ἱστορικὴ οἰκογένεια. Κι' μὰ τὸν τρόπο ποὺ ἀποκαλοῦσε ἡ ἀτακόταν ἔδειχνε πὼς εἶχε συνείδησι τῆς ἀριστοκρατικῆς καταγωγῆς του.

— Σοβαρῶς μιλᾶς; εἶπεν ὁ κὺρ Ἀναστάσης.

— Λοιπὸν θὰ μὲ πάρῃς γιὰ τρελλὸ ἂν σοῦ πῶ κάτι τί;

— Τί; γιὰ λέγε.

— Σοῦ λέω, λοιπόν, πὼς εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ κόκκορας αὐτὸς ἦταν κατ' εὐθεῖαν ἀπόγονος ἑκείνου τοῦ πετεινοῦ ποὺ ἐφώνιαξε τὸ τρεῖς φορὲς γιὰ νὰ θυμήσῃ στὸν Πέτρο τοὺς λόγους τοῦ Ἰησοῦ: Πρὶν ἀλέκτορα φωνήσαι τρίς ἀπαρνήσῃ με.

— Ἀπόγονος!... ἔκανε μὲ ἔκπληξι ὁ κὺρ Ἀναστάσης, ἐνῷ ἀγωνιζόταν νὰ μασήσῃ τὸ ἀμάσητο κομμάτι. ἀπόγονος!.. ὄχι, ὄχι, κάνεις λάθος, δὲν ἦταν ἀπόγονος ,ἦταν ὁ Ἰδιος... ὁ Ἰδιος ἦταν...

ΤΙΜΟΣ ΜΩΡΑΪΤΙΝΗΣ

τῶνων μέσα τους τὸν ἄνθρωπο κι' ἔπειτα ὅλους τοὺς ἄλλους γύρω, γιὰ τὴν Τράπεζα. Οἱ ἀξιωματικοὶ ποὺ ἀφαντοῦν μέσα στὸν ἄνθρωπο γιὰ χάρη τοῦ πολεμικοῦ οἰ γιατροὶ, ποὺ χάνουν ἀπὸ τὰ μάτια τους τὸν ἄνθρωπο γιὰ νὰ μὴ βλέπουν πιὰ πατὰ τὸν ἄρρωστο σὰν ἀμιγῆς οἱ δικηγόροι, ποὺ δὲν τοὺς βλέπουμε στὸ πάλος ἄλους παρὰ σὰ βιβλία καὶ σὰ δικογραφίες — ἄλοι, πέρα γιὰ πέρα, οἱ μαυλικοὶ τῶν ἐπαγγελμάτων, ποὺ σφαγιάνουμε τὴν ψυχή μας, ποὺ τὴ σταυρώνουμε τὴν ψυχή μας, ποὺ τὴ σταυρώνουμε καὶ τὴν πασκίζουμε... εἶμαστε ἀθέατοι ἀμιγάλλακα τοῦ Ἰούδα τοῦ Ἰσκαριώτη — διαιωνίζουμε τὴ μορφή του καὶ τὴν ποιότητά του. Καὶ εἶναι καλὸ νὰ τὸ ἀναγωρίζουμε μιὰ φορὰ τὸ χρόνο — τοὐλάχιστον. Καὶ νὰ καταβάλλουμε μιὰ προσπάθεια χαλινοῦ καὶ θεσπεσίας στὴν ἐπαγγελματικὴ παραμόρφωσι: Νὰ γκαὶ κείνο τὸν Ἰούδα καὶ γιατὶ τοῦ βγῆκε ἡ ἀκμὴ μου τὴ μορφή: Κείνο τὸν ἄπαγγελματία. Κι' αὐτὸ σᾶς συμβουλεύω νὰ κάνετε καὶ σεῖς...

∴∴

Ὁ ἀνθρῶπος εἶχε κοιμηθῆ στὸ μπαστὶ τὸ εἴδωλο ἀπὸ ἕνα σιδεράκι στὸ μπαστὶ ἀκόμα παράθυρο πόβλεπε πρὸς τὸν κῆπο. Τοῦβαλε κοιτιά. Τὸ ἀνθρωπάκι κιγκόπανε πολὺ ἀταλὰ. Ἡ κοιτιὰ του μαζεύτηκε κι' ἔμοιαζε σὰν νάκανε βαθειὰ ὀνείρατα στοὺς ἀμπαρτιστές του. Τὸ πιστοτέχνημα τελείωσε μὲ μιὰ πρακτικὴ ἀπὸ ἤτανε βαλμένη μέσα στὴν χαρτοφύλακα. Προσκέρθηκαν ἀνάκωκιτικά. Καὶ τὰ κορίτσια τοῦ σπιτιοῦ ἤθαν νὰ κουρεύουν μὲ τοὺς νέους τὸν πιὸ φανατικὸ χορό.

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

Ἡ ἐντύπωσις ἐκ τῆς νέας Κυβερνήσεως

ΤΑ ΔΥΟ ΛΕΠΤΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΤΑ ΟΠΟΙΑ ΘΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΘΗ

ΔΙΑΚΕΚΡΙΜΕΝΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ, Ἀπρέλιος.— Ἡ ἀπαχώρησις τῶν ἀρχηγῶν τῆς Ἐθνικῆς Πολιτικῆς Ἑνώσεως, ἐκ τῆς Κυβερνήσεως, ἀπήχησε κακῶς εἰς τὴν ἐθνικιστικὴν παράταξιν, θὰ προκαλέσῃ δὲ ἀναμφισβητήτως δυσφορίαν καὶ εἰς τοὺς συμμαχικοὺς κύκλους, ἔχει ὅμως καὶ τὴν ἀγαθὴν πλευράν. Εὐρύνει τὰς τάξεις τῆς Ἀντιπολιτεύσεως, καὶ κρατύνει τὸν κοινοβουλευτικὸν ἔλεγχον, ἀπαραίτητον στοιχεῖον διὰ κόμμα ὅπως τὸ Λαϊκόν, τὸ ὁποῖον βαρύνει θλιβερὸν παρελθὸν ἐν τῇ ἀσκήσει τῆς ἀρχῆς. Ὁ νέος ἀρχηγός του, ἔδειξε σωφροσύνην καὶ μετριοπάθειαν κατὰ τὰς ὀλίγας ἡμέρας ποὺ διευθύνει τὸ κόμμα καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἐκάμφθη ἡ λαϊκὴ αἰσιοδοξία ἀπὸ τὴν διαφωνίαν πρὸς τὴν Ἐθνικὴν Πολιτικὴν Ἕνωσιν. Πολλοὶ τῶν ὑπουργῶν εἶναι ἄγνωστοι πέραν τῆς νομαρχιακῆς των περιφερείας, ἀποτέλεσμα τῆς δεκαετοῦς ἀνυπαρξίας κοινοβουλευτικοῦ βίου, ἀρχὴ ὅμως ἄνδρα δείχνουσι καὶ θὰ τοὺς ἴδωμεν ἐν τῇ πράξει. Αἱ φιλοδοξίαι τῶν νέων βουλευτῶν, καὶ αἱ κομματικαὶ ἀνάγκαι, ἐπέβαλον πάλιν μέγαν ἀριθμὸν ὑπουργικῶν ἑδρῶν, ἐνῷ ἐνεδείκνυτο περιορισμὸς τῶν ὑπουργείων ἐξ οἰκονομικῶν λόγων. Τὸ ὑπουργεῖον Συγκοινωνίας ἐπὶ μακρὸν διηυθύνθη ἀπὸ ἕνα ὑπουργόν, καὶ τὰ Δημόσια Ἔργα, τὰ τρία Τ καὶ αἱ Μεταφοραὶ ἐκυβερνῶντο ἀπὸ ἀνωτέρους ὑπαλλήλους. Τὸ ὑπουργεῖον Ἐργασίας ἀπαιτεῖ ἄλλοτε διεύθυνσιν εἰς τὸ ὑπουργεῖον Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, καὶ ἔδιδε καλὸ τέρας καρπούς, διότι συνεδυάζοντο ἀπὸ τὸν ἁρμόδιον ὑπουργὸν τὰ συμφέροντα ἐργατῶν καὶ ἐργοδοτῶν, ἐνῷ μὲ τὴν διαίρεσιν, ἐδημιουργήθησαν δύο